

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 240

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 mai 2001

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 73 din 6 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 149/1999....	1-2	Decizia nr. 83 din 8 martie 2001 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 2, 3 și 6, ale art. 183 alin. 1 și 2, ale art. 284 ¹ , ale art. 48 lit. d), ale art. 52 alin. 2 și ale art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c) și alin. 2 din Codul de procedură penală	4-7
Decizia nr. 74 din 6 martie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții	3-4	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		74. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind concursul public de oferte nr. 23/2001 pentru concesionarea unor activități miniere de explorare.....	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 73

din 6 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 149/1999

Lucian Mihai — președinte
Costică Bulai — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Ioan Muraru — judecător
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stăngu — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Gabriela Ghiță — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 149/1999, excepție ridicată de Alexandru Niciporuc în Dosarul nr. 3.197/1999 al

Curții Supreme de Justiție — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca fiind nefondată, arătând că dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16 alin. (1).

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 3.197/1999, **Curtea Supremă de Justiție — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu**

excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 149/1999, excepție ridicată de Alexandru Niciporuc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), privind neretroactivitatea legii, precum și ale art. 16 alin. (1), privind egalitatea în drepturi.

Curtea Supremă de Justiție – Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia, apreciază că excepția este „nefondată în raport cu dispozițiile art. 15 din Constituție, deoarece încetarea aplicării scutirii de plata impozitului pe clădiri acordată conform art. 16 alin. (3) din Decretul-lege nr. 61/1990 a fost prevăzută cu începere de la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/1998, și nu cu efect retroactiv“. De asemenea, se consideră ca „nefondată excepția în raport cu art. 16 din Constituție, dat fiind că principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii se referă la persoane aflate în aceeași situație juridică, iar încetarea aplicării scutirii de impozit pe clădiri a fost prevăzută pentru toate persoanele care au cumpărat locuințe în baza Decretului-lege nr. 61/1990 și nu numai pentru o categorie dintre acestea“.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nu sunt încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) și în art. 16 alin. (1).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 30 decembrie 1998, aprobată cu modificări prin Legea nr. 149/1999 (lege publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 370 din 3 august 1999), dispoziții care au următorul conținut: „Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență își încetează aplicabilitatea scuti- rile de impozite și de taxe acordate în temeiul prevederilor:

a) art. 16 din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 8 februarie 1990, cu modificările ulterioare;“.

Autorul excepției susține că acest text de lege încalcă următoarele dispoziții constituționale:

– art. 15 alin. (2): „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile.“;

– art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“

Examinând dispozițiile legale criticate prin raportare la prevederile constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că nici una dintre criticele formulate nu este întemeiată.

I. Referitor la prima critică de neconstituționalitate Curtea constată că prin art. 16 alin. ultim din Decretul-lege nr. 61/1990 privind vânzarea de locuințe construite din fondurile statului către populație, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 8 februarie 1990, s-a stabilit că: „Sunt scutite de impozitul pe clădiri, pe timp de 10 ani de la data dobândirii, locuințele cumpărate în condițiile prezentei decret-lege. Scutirea de impozit se aplică, în continuare, și locuințelor care au fost transmise altor persoane, până la împlinirea termenului de 10 ani.“ Potrivit art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998, pe data intrării în vigoare a acestei ordonanțe își încetează aplicabilitatea scuti- rile de impozite și taxe acordate în temeiul prevederilor art. 16 din Decretul-lege nr. 61/1990.

Curtea constată că această reglementare este în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2), conform cărora „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale mai favorabile“, precum și cu cele ale art. 78, potrivit cărora „Legea se publică în Monitorul Oficial al României și intră în vigoare la data publicării sau la data prevăzută în textul ei“. În cauză, începând cu data de 30 decembrie 1998 (data publicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/1998 în Monitorul Oficial al României), prevederile art. 16 din Decretul-lege nr. 61/1990 și-au încetat aplicabilitatea, fiind deci neîntemeiate susținerile autorului excepției referitoare la retroactivitatea prevederilor legale criticate, întrucât acestea produc efecte numai pentru viitor.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece încetarea aplicabilității scuti- rilor de impozite și taxe, acordate în temeiul prevederilor art. 16 din Decretul-lege nr. 61/1990, a fost prevăzută pentru toate persoanele care au cumpărat locuințe în temeiul acestui act normativ, nefiind astfel în prezența unei discriminări.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/1998 pentru modificarea și completarea Legii nr. 27/1994 privind impozitele și taxele locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 149/1999, excepție ridicată de Alexandru Niciporuc în Dosarul nr. 3.197/1999 al Curții Supreme de Justiție – Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 74

din 6 martie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, excepție ridicată de Mihail Slabu în Dosarul nr. 724/2000 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție. Textul de lege criticat nu privește stabilirea pensiei de serviciu pentru magistrații militari, ci privește drepturile salariale, iar stabilirea pensiei de serviciu este prevăzută, în egală măsură, atât pentru magistrații civili, cât și pentru magistrații militari, de dispozițiile art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată. Se mai precizează că în speță se ridică o problemă de aplicare a legii, iar nu de control al constituționalității.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 septembrie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 724/2000, **Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții**, excepție ridicată de Mihail Slabu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 încalcă principiul egalității în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, prevăzut la art. 16 alin. (1) din Constituție. În opinia autorului excepției caracterul discriminatoriu al textului de lege criticat rezultă din faptul că nu se prevede luarea în calcul, la stabilirea cuantumului pensiei, a tuturor drepturilor salariale ale magistraților militari în cazul celor pensionați anterior intrării în vigoare a legii, ci numai pentru cei pensionați după

această dată. În acest sens se menționează că „neconstituționalitatea textelor invocate rezultă nu din ceea ce se prevede, ci din ceea ce se omite“.

Curtea de Apel București — Secția de contencios administrativ, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, consideră că textele de lege criticate nu încalcă principiul constituțional înscris în art. 16 alin. (1), deoarece stabilirea și actualizarea pensiilor magistraților se fac în condițiile prevăzute la art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, avându-se în vedere și Decizia Curții Constituționale nr. 89 din 1 iunie 1999.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât în speță nu se pune problema neconstituționalității textului de lege criticat, ci problema aplicării corecte a acestuia. Se mai arată că autorul excepției s-a pensionat după data intrării în vigoare a Legii nr. 138/1999 și, ca urmare, cuantumul pensiei sale trebuie calculat pe baza drepturilor salariale prevăzute de această lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere comunicat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 22 iulie 1999), dispoziții care prevăd: „*Magistrații și personalul auxiliar de specialitate, cadre militare în activitate din structurile autorității judecătorești, beneficiază de drepturile reglementate în legislația aplicabilă personalului autorității judecătorești.*”

Pentru calitatea de cadru militar în activitate beneficiază de:
a) solda de grad și gradațiile calculate la aceasta, potrivit legislației aplicabile cadrelor militare în activitate;

b) premii, sporuri și alte drepturi care se acordă personalului militar, mai puțin cele care au corespondent în legislația aplicabilă organelor autorității judecătorești, stabilite prin hotărâre a Guvernului.“

Autorul excepției susține neconstituționalitatea acestor dispoziții prin raportarea lor la prevederile art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală, potrivit căreia „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate ca, de altfel, Legea nr. 138/1999 în întregul său nu reglementează dreptul la pensie, ci salarizarea și alte drepturi ale personalului militar, inclusiv cele ale magistraților militari, iar sub acest aspect nu prevăd tratament diferențiat pentru categoriile de personal aflate în situații identice. Cu toate acestea, dispozițiile legale criticate sunt aplicabile și determinante în soluționarea cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, întrucât drepturile salariale constituie baza de calcul la stabilirea cuantumului pensiei. Acordarea pensiei de serviciu pentru toate categoriile de magistrați este reglementată prin art. 103 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 30 septembrie 1997. Alin. 1 al art. 103 din Legea nr. 92/1992, modificat prin art. I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2000 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 5 iulie 2000), prevede că „Magistrații cu o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură beneficiază, la împlinirea vârstei prevăzute de lege, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din câștigul salarial net lunar rezultat din salariul de bază,

sporul pentru vechime în muncă, sporul pentru stabilitate, precum și din alte sporuri și indemnizații cu caracter permanent avute la data pensionării, din care s-au dedus sumele prevăzute de reglementările privind impozitul pe salarii”.

Cu privire la magistrații pensionați anterior datei intrării în vigoare a acestor reglementări legale art. II alin. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 113/2000 prevede că „Pensiile de serviciu ale magistraților pensionați se vor recalcula potrivit art. I”. În același sens, cu referire la actualizarea pensiilor de serviciu ale magistraților în temeiul dispozițiilor art. 103 alin. 5 din Legea nr. 92/1992, republicată, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 89 din 1 iunie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 6 iulie 1999, a stabilit că aceste dispoziții legale sunt neconstituționale în măsura în care nu asigură actualizarea pensiilor tuturor magistraților, indiferent de data pensionării lor.

Prin urmare, rezultă că în cauză nu se ridică o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare a dispozițiilor legale, aspect care intră în competența instanțelor judecătorești, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992, republicată, „[...] Curtea Constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției”.

Pentru considerentele expuse excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor pct. 11 alin. 1 și 2 din anexa nr. 7 la Legea nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții, excepție ridicată de Mihail Slabu în Dosarul nr. 724/2000 al Curții de Apel București — Secția de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 83

din 8 martie 2001

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 2, 3 și 6, ale art. 183 alin. 1 și 2, ale art. 284¹, ale art. 48 lit. d), ale art. 52 alin. 2 și ale art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c) și alin. 2 din Codul de procedură penală

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 2, 3 și 6, ale art. 183

alin. 1 și 2, ale art. 284¹, ale art. 48 lit. d), ale art. 52 alin. 2 și ale art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c) și alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anton Somert în Dosarul nr. 2.089/2000 al Tribunalului București — Secția I penală.

Dezbaterea au avut loc în ședința publică din 1 martie 2001 în prezența autorului excepției și a reprezentantului Ministerului Public și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 8 martie 2001.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 2.089/2000, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 2, 3 și 6, ale art. 183 alin. 1 și 2, ale art. 284¹, ale art. 48 lit. d), ale art. 52 alin. 2 și ale art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c) și alin. 2 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Anton Sommert.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate din Codul de procedură penală sunt contrare prevederilor art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (1) și (2), art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 18 alin. (1), art. 20 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2), art. 22 alin. (1) și (2), art. 24 alin. (1), art. 26 alin. (1), art. 48 alin. (3), art. 50 alin. (2), art. 123 alin. (1) și (2), art. 125 alin. (1), art. 130 alin. (1) și ale art. 131 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul București — Secția I penală, exprimându-și opinia în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, apreciază că excepția ridicată este admisibilă, întrucât textele de lege criticate „sunt norme procedurale de care depinde soluționarea cauzei, acestea nefăcând până în prezent obiectul vreunui control de constituționalitate“. În continuare instanța arată că singurele norme constituționale pertinente în cauză sunt cele prevăzute la art. 21 și 24, dar nici unul dintre textele de lege criticate nu contravine acestor norme, excepția ridicată nefiind întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât textele procedurale penale criticate nu contravin nici unei dispoziții și nici unui principiu dintre cele prevăzute în Constituție. Astfel, acestea: a) nu afectează atributele statului român ca stat de drept; b) nu încalcă nici o convenție sau tratat internațional; c) nu împiedică cetățenii să beneficieze de drepturile și libertățile conferite de Constituție și de alte legi; d) nu încalcă principiul egalității în drepturi și al nediscriminării, fiind deopotrivă aplicabile tuturor cetățenilor aflați în aceeași situație; e) nu îngăduiesc exercițiul drepturilor cetățenilor străini; f) nu îngăduiesc accesul liber la justiție; g) nu aduc atingere dreptului la viață și la integritate fizică și psihică al persoanei; h) nu îngăduiesc exercițiul dreptului la apărare; i) nu ating respectarea și ocrotirea de către autoritățile publice a vieții intime, familiale și private; j) nu au nici o legătură cu răspunderea statului pentru erorile judiciare; k) nu vizează fidelitatea față de țară; l) nu au nici o legătură cu înfăptuirea justiției în numele legii și nici cu independența judecătorilor; m) nu determină înfăptuirea justiției prin alte organisme; n) nu vizează rolul și atribuțiile Ministerului Public. În concluzie, se reține că toate dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie următoarele dispoziții din Codul de procedură penală:

— Art. 291 alin. 2, 3 și 6: „*Neprezentarea părților citate nu împiedică judecarea cauzei. Când instanța consideră că este necesară prezența uneia dintre părțile lipsă, poate lua măsuri pentru prezentarea acesteia, amânând în acest scop judecata.*“

Partea prezentă la un termen nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă ar lipsi la vreunul dintre aceste termene. [...]

Când judecata rămâne în continuare, părțile și celelalte persoane care participă la proces nu se mai citează.“;

— Art. 183: „*O persoană poate fi adusă în fața organului de urmărire penală sau a instanței de judecată pe baza unui mandat de aducere, întocmit potrivit dispozițiilor art. 176, dacă fiind anterior citată nu s-a prezentat, iar ascultarea ori prezența ei este necesară.*“

Învinuitul sau inculpatul poate fi adus cu mandat chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă organul de urmărire penală sau instanța constată motivat că în interesul rezolvării cauzei se impune această măsură.“;

— Art. 284¹: „*În cazul infracțiunilor arătate în art. 279 alin. 2 lit. a), lipsa nejustificată a părții vătămate la două termene consecutive în fața primei instanțe este considerată drept retragere a plângerii prealabile.“;*

— Art. 48: „*Judecătorul este de asemenea incompatibil de a judeca, dacă în cauza respectivă: [...]*

d) există împrejurări din care rezultă că este interesat sub orice formă, el, soțul sau vreo rudă apropiată.“;

— Art. 52 alin. 2: „*Examinarea declarației de abținere sau a cererii de recuzare se face de îndată, ascultându-se procurorul când este prezent în instanță, iar dacă se găsește necesar, și părțile, precum și persoana care se abține sau a cărei recuzare se cere.“;*

— Art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c): „*În caz de achitare sau de încetare a procesului penal în fața instanței de judecată, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate după cum urmează: [...]*

2. În caz de încetare a procesului penal, de către: [...]

c) partea vătămată, în caz de retragere a plângerii.“;

— Art. 192 alin. 2: „*În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea.“*

Normele constituționale invocate de autorii excepției ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 1 alin. (3): „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.“;*

— Art. 11: „*(1) Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

(2) Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“;

— Art. 15 alin. (1): „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.“;*

— Art. 16 alin. (1) și (2): „(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“;

— Art. 18 alin. (1): „Cetățenii străini și apatrizii care locuiesc în România se bucură de protecția generală a persoanelor și a averilor, garantată de Constituție și de alte legi.“;

— Art. 20: „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.“;

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— Art. 22 alin. (1) și (2): „(1) Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.

(2) Nimeni nu poate fi supus torturii și nici unui fel de pedeapsă sau de tratament inuman ori degradant.“;

— Art. 24 alin. (1): „Dreptul la apărare este garantat.“;

— Art. 26 alin. (1): „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.“;

— Art. 48 alin. (3): „Statul răspunde patrimonial, potrivit legii, pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare săvârșite în procesele penale.“;

— Art. 50 alin. (2): „Cetățenii cărora le sunt încredințate funcții publice, precum și militarii, răspund de îndeplinirea cu credință a obligațiilor ce le revin și, în acest scop, vor depune jurământul cerut de lege.“;

— Art. 123: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.

(2) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.“;

— Art. 125 alin. (1): „Justiția se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.“;

— Art. 130 alin. (1): „În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.“;

— Art. 131 alin. (1): „Procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției.“

Analizând cererea prin care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, sub aspectul comparării conținutului textelor reproduse *in extenso* cu numerotarea acestora, Curtea constată că autorul excepției a înțeles să invoce neconstituționalitatea art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c), iar nu pe cea a „art. 192 alin. 2 lit. c)“, întrucât în realitate alin. 2 al art. 192 nu conține „lit. c)“. De asemenea, acesta a înțeles să invoce neconstituționalitatea alin. 2 al art. 192, iar nu pe cea a alin. 3 al aceluiași articol, care în realitate are un conținut diferit față de textul citat de către autorul excepției.

De asemenea, Curtea constată că soluționarea cauzei nu depinde de întreg ansamblul normelor procesual penale criticate, astfel încât, având în vedere dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora Curtea decide numai asupra constituționalității unor dispoziții legale în vigoare de care depinde soluționarea pricinii, urmează ca, în temeiul alin. (6) al aceluiași articol, să se respingă, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate cu referire la dispozițiile art. 291 alin. 2 și 6, ale art. 183 alin. 1 și 2, precum și ale art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală.

Curtea reține ca fiind determinante în soluționarea cauzei doar dispozițiile art. 284¹ (lipsa nejustificată a părții

vătămate la două termene de judecată), ale art. 291 alin. 3 (citarea părților la judecată), ale art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 2 (modul de examinare a problemei incompatibilității judecătorilor și al rezolvării cererii de recuzare), precum și ale art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c) (obligarea părții vătămate la plata cheltuielilor judiciare) din Codul de procedură penală. În consecință, controlul de constituționalitate se va limita la aceste dispoziții legale.

Examinând dispozițiile constituționale invocate, Curtea constată că acestea vizează principii, drepturi și obligații reglementate de Constituție prin art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1) și (2) și prin art. 24 alin. (1), referitoare, respectiv, la egalitatea în drepturi a cetățenilor, fără privilegiu și fără discriminări, la dreptul de acces liber la justiție și la garantarea dreptului la apărare. Așadar, examinarea constituționalității textelor de lege criticate urmează să se facă cu raportare numai la aceste norme constituționale, celelalte norme invocate de autorul excepției nefiind incidente în cauză.

Analizând critica de neconstituționalitate cu referire la dispozițiile art. 284¹ din Codul de procedură penală, Curtea observă că acestea sunt aplicabile doar în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 279 alin. 2 lit. a) din același cod, respectiv la acele 8 infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, iar această plângere se adresează direct instanței de judecată. Această reglementare constituie o excepție de la principiul oficialității procesului penal. În cazul acestor infracțiuni de o gravitate mai redusă legea conferă persoanei vătămate dreptul de dispoziție cu privire la pornirea procesului penal ori la continuarea acestuia. Potrivit dispozițiilor art. 131 alin. 1 și 2 din Codul penal lipsa plângerii prealabile, precum și retragerea acesteia înlătură răspunderea penală, având drept consecință încetarea procesului penal. Conform art. 284¹ din Codul de procedură penală lipsa nejustificată a părții vătămate la două termene consecutive, dar numai în fața primei instanțe, echivalează, ca manifestare de voință, cu retragerea plângerii prealabile. Aceasta pentru că absența nejustificată și consecutivă demonstrează lipsa de voință și de stăruință a părții vătămate pentru continuarea procesului penal, deci retragerea tacită a plângerii.

Curtea nu poate reține încălcarea principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, pentru că dispozițiile legale criticate sunt aplicabile pentru toate persoanele aflate în aceeași situație. Nu este afectat nici dreptul de acces la justiție, deoarece persoana vătămată s-a adresat fără nici o îngreunare justiției și depinde de ea dacă insistă sau nu pentru continuarea procesului. Nici dreptul la apărare nu este îngreunat, acesta putându-se exercita pe tot parcursul procesului.

Problema dacă lipsa, la două termene consecutive, a părții vătămate este sau nu este justificată aparține competenței exclusive a instanței de judecată. În acest scop partea are posibilitatea să încunoștințeze prima instanță despre cauzele care justifică absența sa ori să le invoce în fața instanței de recurs.

Curtea mai constată că în procesul penal necitarea părților pentru termenele următoare nu poate fi interpretată ca o atingere adusă dreptului la apărare, întrucât se consideră că există obligația părții de a se informa singură cu privire la eventualele termene ulterioare, acest minim de diligență dându-i posibilitatea să ia cunoștință de conținutul dezbaterilor, să participe la desfășurarea acestora în scopul pregătirii și susținerii propriei apărări. În acest sens este de altfel și jurisprudența Curții Constituționale (de exemplu Decizia nr. 146 din 14 iulie 2000, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 15 noiembrie 2000).

Curtea constată că stabilirea incompatibilității judecătorului, precum și rezolvarea declarației de abținere ori a cererii de recuzare reprezintă probleme de fapt și de aplicare corectă a legii, de competența exclusivă a instanțelor de judecată. Prin urmare, textele art. 48 lit. d) și ale art. 52 alin. 2 din Codul de procedură penală nu contravin nici unei dispoziții sau vreunui principiu constituțional.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), precum și al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 2 și 6, ale art. 183 alin. 1 și 2 și ale art. 192 alin. 3 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Anton Sommert în Dosarul nr. 2.089/2000 al Tribunalului București — Secția I penală.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 alin. 3, ale art. 284¹, ale art. 48 lit. d), ale art. 52 alin. 2 și ale art. 192 alin. 1 pct. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 martie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN privind concursul public de oferte nr. 23/2001 pentru concesionarea unor activități miniere de explorare

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
având în vedere:

- solicitările persoanelor juridice pentru concesionarea unor activități miniere de explorare, adresate Agenției Naționale pentru Resurse Minerale;
 - prevederile art. 9 și 40 din Legea minelor nr. 61/1998;
 - prevederile art. 6–17 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 61/1998, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 639/1998,
- în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 368/1999 privind reorganizarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale și al Ordinului ministrului industriei și resurselor nr. 7/2001,
- emite următorul ordin:

Art. 1. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale, cu sediul în municipiul București, str. Mendeleev nr. 36–38, sectorul 1, telefon +(40)1-3132204, fax +(40)1-2107440, oferă în vederea concesionării activităților miniere de explorare, în condițiile Legii minelor nr. 61/1998 și ale hotărârilor Guvernului nr. 639/1998 și nr. 14/1999, perimetrele de explorare prevăzute în anexă.

Art. 2. — Durata concesionării activităților miniere de explorare din perimetrele de explorare stabilite conform art. 1 este de maximum 5 ani, cu drept de prelungire pentru cel mult 3 ani, cu reducerea corespunzătoare a mărimii perimetrului și cu drept de preempțiune la obținerea licenței de exploatare.

Art. 3. — În scopul întocmirii ofertelor Agenția Națională pentru Resurse Minerale asigură accesul la datele speci-

fice, în baza unui acord de confidențialitate, pentru utilizarea datelor și informațiilor geologice, cu plata tarifelor pentru consultare, în condițiile legii.

Art. 4. — Ofertele pentru concesionarea activităților miniere de explorare se depun la Agenția Națională pentru Resurse Minerale în termen de 60 de zile calendaristice de la publicarea prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Condițiile de participare, conținutul ofertelor și modul de evaluare a acestora sunt reglementate prin Procedura de selecție a ofertelor — Runda 23/2001 — explorare, care se oferă gratuit, la cerere, de către Agenția Națională pentru Resurse Minerale.

Art. 6. — Ofertanții rămân angajați prin termenii ofertelor lor pentru toată durata de valabilitate a licenței solicitate.

Art. 7. — Deschiderea ofertelor va avea loc în sedință publică, la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale. Data și ora ședinței publice de deschidere a plicurilor se anunță la depunerea ofertelor. Nerespectarea conținutului plicurilor stabilit prin Procedura de selecție a ofertelor — Runda 23/2001 — explorare și a coordonatelor perimetrului oferit determină descalificarea ofertei.

Art. 8. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale va analiza ofertele în maximum 30 de zile și va comunica rezultatul evaluării tuturor ofertanților.

Art. 9. — În termen de 10 zile calendaristice de la primirea comunicării de respingere a ofertelor, la solicitarea în scris a ofertanților respinși Agenția Națională pentru Resurse Minerale va transmite o copie de pe procesul-verbal de evaluare a ofertelor.

În termen de 5 zile calendaristice de la primirea copie de pe procesul-verbal de evaluare a ofertelor ofertanții pot depune la sediul Agenției Naționale pentru Resurse Minerale contestații cu privire la modul în care au fost respectate dispozițiile legale care reglementează concesionarea prin concurs de oferte publice.

În termen de 10 zile calendaristice de la primirea contestației Agenția Națională pentru Resurse Minerale este obligată să soluționeze contestația și să comunice răspunsul său contestatarului.

Art. 10. — Negocierea licențelor de explorare cu câștigătorii concursului începe după finalizarea contestațiilor și durează 30 de zile.

Art. 11. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Maria Iuliana Stratulat

București, 7 mai 2001.
Nr. 74.

ANEXĂ

LISTA
cuprinzând perimetrele de explorare — Runda 23/2001

Nr. crt.	Denumirea perimetrului	Localizarea perimetrului (județul)	Suprafața (km ²)	Coordonate—Stereo '70		Resursa minerală
				X	Y	
1.	Valea Sălardului—Sestina	Mureș	29,33	605 966	504 243	Apă minerală
				606 068	508 240	
				598 568	508 240	
				598 465	504 435	
2.	Muntecel	Neamț	10,12	590 742	562 295	Apă minerală
				592 553	561 364	
				594 763	565 833	
				592 892	566 743	
				592 150	565 211	
				592 190	565 142	
3.	Valea Căinelui—Sinaia	Prahova	10,01	427 550	543 447	Apă minerală
				427 881	546 357	
				427 891	547 663	
				427 005	548 823	
				425 801	548 832	
				425 770	544 783	
4.	Șaru Dornei	Suceava	10,12	643 700	526 400	Apă minerală
				643 700	528 650	
				639 200	528 650	
				639 200	526 640	
5.	Comarnic	Prahova	42,00	419 535	541 082	Apă minerală
				413 535	541 082	
				413 535	548 082	
				419 535	548 082	

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro